

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 187/07-30

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 25. októbra 2007 v senáte zloženom z predsedu Jána Lubyho, zo sudkyne Marianny Mochnáčovej a sudcu Ladislava Orosza v konaní o sťažnosti J. F., K.; J. B., K.; J. B., K.; M. K., K.; Ľ. B., K.; Š. F., K.; M. F., K., a A. G., K., zastúpených advokátkou JUDr. Ľ. V., K., vo veci namietaného porušenia ich základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Košice I vo veci vedenej pod sp. zn. 15 C 289/94 (predtým vedenej pod sp. zn. 15 C 817/94), za účasti Okresného súdu Košice I, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo J. F., J. B., J. B., M. K., Ľ. B., Š. F., M. F. a A. G. na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 289/94 (predtým vedenom pod sp. zn. 15 C 817/94) porušené bolo.

2. J. F., J. B., J. B., M. K., Ľ. B., Š. F., M. F. a A. G. priznáva finančné zadost'učinenie každému v sume 80 000 Sk (slovom osemdesiatisíc slovenských korún),

ktoré im je Okresný súd Košice I povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Okresný súd Košice I je povinný uhradiť J. F., J. B., J. B., M. K., Ľ. B., Š. F., M. F. a A. G. trovy právneho zastúpenia v sume 40 294 Sk (slovom štyridsaťtisícdeväťdesiatštyri slovenských korún) na účet ich právnej zástupkyne JUDr. Ľ. V., K., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. apríla 2007 doručená sťažnosť J. F., K.; J. B., K.; J. B., K.; M. K., K.; Ľ. B., K.; Š. F., K.; M. F., K., a A. G., K. (ďalej len „sťažovatelia“), zastúpených advokátkou JUDr. Ľ. V., K., vo veci namietaného porušenia ich základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) vo veci vedenej pod sp. zn. 15 C 289/94 (predtým vedenej pod sp. zn. 15 C 817/94).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že právna predchodkyňa (poručiteľka) sťažovateľov A. F. podala 10. októbra 1994 žalobu o odstránenie neoprávnenej stavby postavenej na pozemku pod č. 6993/2 - pôvodne parcela č. 10616 proti odporkyňi T. Okresný súd uznesením z 27. júla 2000 pripustil do konania vstup M. K.

Sťažovatelia a ďalší navrhovatelia podaním z 15. októbra 2003 upresnili okruh účastníkov konania vzhľadom na skutočnosť, že pôvodní účastníci konania na strane navrhovateľov zomreli. Vec bola okresným súdom vedená pod sp. zn. 15 C 817/94, pričom neskôr bola uznesením okresného súdu z 11. novembra 2004 pre účely znaleckého dokazovania spojená do sp. zn. 15 C 289/94. Okresný súd následne nariadil znalecké dokazovanie. Znalecký posudok mu bol súdnym znalcom predložený 30. decembra 2005. Okresný súd uznesením z 25. mája 2006 nariadil ďalšie znalecké dokazovanie. Znalecký

posudok bol predložený 6. októbra 2006 a pojednávanie vo veci sa uskutočnilo 2. marca 2007. Sťažovatelia doručili okresnému súdu 17. mája 2007 sťažnosť na prieťahy v konaní.

Podľa názoru sťažovateľov došlo postupom okresného súdu v namietanom konaní k porušeniu ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, a preto navrhujú, aby ústavný súd vo veci vydal nasledovný nález:

„Právo sťažovateľov J. F., J. B., J. B., M. K., r. B., L. B., r. F., Š. F., M. F., A. G., r. F. zaručené čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky na konanie bez zbytočných prieťahov konaním Okresného súdu Košice I., pôvodne pod č. 15 C 817/94, t. č. pod č. k. 15 C 289/94 porušené bolo.

Ústavný súd Slovenskej republiky prikazuje Okresnému súdu Košice I., aby konal vo veci vedenej pod sp. zn. 15 C 289/94.

Sťažovateľom sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške každému po 100 000,- Sk, ktoré je Okresný súd Košice I. povinný zaplatiť sťažovateľom do 3 dní od právoplatnosti tohto nálezu.

Sťažovateľom sa priznáva náhrada trov konania.“

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval a uznesením č. k. IV. ÚS 187/07-17 z 2. augusta 2007 ju prijal na ďalšie konanie. Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval právnu zástupkyňu sťažovateľov a predsedu okresného súdu, aby sa vyjadrili, či trvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie. Predsedu okresného súdu ústavný súd zároveň vyzval, aby sa vyjadril k sťažnosti. Právna zástupkyňa sťažovateľov a predseda okresného súdu ústavnému súdu oznámili, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie.

Vzhľadom na oznámenia právnej zástupkyne sťažovateľov a predsedu okresného súdu o tom, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie, ústavný súd v súlade s § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil od ústneho pojednávania, keďže od neho nebolo možné očakávať ďalšie objasnenie veci.

Vyjadrenie predsedu okresného súdu č. Spr 2364/05 z 18. septembra 2007 bolo ústavnému súdu doručené 26. septembra 2007. V predmetnom vyjadrení je uvedené:

„O. B., A. F., F. B., Š. F., M. B., M. F. a M. R. podali na tunajšom súde dňa 10. 10. 1994 žalobu proti žalovanému T., o odstránenie neoprávnenej stavby na ich pozemku č. 6993/2 zapísanom v katastri nehnuteľnosti na LV č. 11648. Tejto žalobe bola pridelená sp. zn. 15 C 817/94.

Dňa 8. 4. 2003 zomrela žalobkyňa A. F. a na základe osvedčenia o dedičstve č. k. 19 D 164/2003, Dnot 102/2003, ktoré nadobudlo právoplatnosť 16. 12. 2004 ako dedičia v I. dedičskej skupine vstúpili do konania: J. F., J. B., J. B., M. K., L. B., Š. F., A. G. a M. F. Po zaplatení súdneho poplatku za návrh dňa 26.4.1995, súd zabezpečil prípravu pojednávania v súlade s ust. § 114 O. s. p.

Uznesením č. k. 15 C 817/94-11 zo dňa 27. 7. 2000 súd pripustil do konania na strane žalovaného M. K.

Dňa 25. 10. 2000 sa vo veci uskutočnilo pojednávanie. Na tomto pojednávaní súd zistil, že žalobca v I. rade zomrel.

Ďalšie pojednávanie sa uskutočnilo 23. 3. 2004.

Uznesením č. k. 15 C 817/94-93 zo dňa 17. 6. 2004, súd pripustil do konania na strane žalovaného T. K. s. r. o. K.

Ďalšie pojednávanie sa uskutočnilo 17. 6. 2004.

Od 11. 11. 2004 sa táto vec prejednáva v rámci spoločného konania pod sp. zn. 15 C 289/94.

Dňa 13. 10. 1994 žalobcovia O. B., A. F., F. B., Š. F., M. B., M. F., M. R. a M. L. podali žalobu o odstránenie stavby postavenej na ich pozemku č. 6993/2 zapísanom v katastri nehnuteľnosti na LV č. 11648, proti žalovanému T. K.

Tejto žalobe bola pridelená sp. zn. 15 C 821/94.

Po zaplatení súdneho poplatku za návrh dňa 26. 4. 1995, súd vykonal prípravu pojednávania podľa § 114 O. s. p.

Uznesením č. k. 15 C 821/94-11 zo dňa 27. 7. 2000 súd pripustil do konania na strane žalovaného M. K.

Prvé pojednávanie vo veci súd nariadil na 25. 10. 2000.

Ďalší termín bol vytýčený na 11. 12. 2003 a 20. 4. 2004.

Uznesením č. k. 15 C 821/94-108 zo dňa 17. 6. 2004, súd pripustil do konania na strane žalovaného T. K. s. r. o. K..

Od 11. 11. 2004 sa táto vec na základe uznesenia 15 C 289/94-150 prejednáva v rámci spoločného konania pod sp. zn. 15 C 289/94.

Uznesením č. k. 15 C 289/94-150 zo dňa 11. 11. 2004 bolo vo veci nariadené znalecké dokazovanie znalcom, Ing. M. H.

Znalec spis 15 C 289/94 prevzal na vypracovanie posudku 11. 4. 2005.

Vzhľadom na náročnosť znaleckej úlohy 4. 7. 2005 znalec požiadal o predĺženie lehoty na vypracovanie posudku do 30. 9. 2005.

Dňa 27. 9. 2005 znalec požiadal o predĺženie lehoty o ďalších 60 dní.

Súd predĺžil znalcovi lehotu na vypracovanie posudku do 30. 11. 2005.

Znalec posudok doručil súdu až 2. 1. 2006.

11. 1. 2006 bol znalecký posudok a uznesenie o priznaní znalcovi doručené všetkým účastníkom.

Uznesením č. k. 15 C 289/94-261 zo dňa 25. 5. 2006 súd nariadil znalecké dokazovanie znalkyňou Ing. E. L., na ocenenie vecného bremena.

K znaleckému posudku žalovaní predložili písomné stanovisko, v ktorom namietajú množstvo nedostatkov v znaleckom posudku.

Ďalšie pojednávanie vo veci sa uskutočnilo 2. 3. 2007, ktoré bolo odročené za účelom doplnenia dokazovania na 3. 4. 2007. Toto pojednávanie sa však neuskutočnilo vzhľadom na neprítomnosť predvolanej znalkyne Ing. L.

Posledné pojednávanie vo veci sa uskutočnilo 3. 5. 2007, ktoré bolo odročené na 3. 7. 2007 za účelom doplnenia dokazovania.

Je pravdou, že od roku 1994 nebolo ešte vo veci meritórne rozhodnuté.

Po právnej stránke vec nie je náročná. Je však náročná po stránke skutkovej.

V konaní vystupuje na strane žalobcov viacej subjektov, z ktorých v priebehu konania niekoľkí zomreli, a preto bolo potrebné čakať na výsledky dedičských konaní. Na objektívne zistenie skutkového stavu bolo potrebné nariadiť znalecké dokazovanie. Tieto skutočnosti a tiež zmeny v osobe zákonnej sudkyne značne prispeli k predĺženiu konania.“

Ústavný súd zo súvisiaceho súdneho spisu zistil v zásade rovnaké skutočnosti, ako vo svojom vyjadrení uviedol okresný súd.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovatelia sa svojou sťažnosťou domáhajú vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov.

Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote. Z uvedeného dôvodu nemožno v obsahu týchto práv vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 28/01, I. ÚS 20/02).

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu“ (m. m. IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Ak sa pojednávanie odročuje, predseda senátu alebo samosudca spravidla oznámi deň, kedy sa bude konať nové pojednávanie.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). V súlade s judikatúrou EŠLP v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľov.

Pokiaľ ide o kritérium právna a faktická zložitosť veci, predmetom konania pred okresným súdom je rozhodovanie o nároku sťažovateľov na odstránenie neoprávnenej stavby, resp. alternatívne zriadení vecného bremena. Vzhľadom na nutnosť nariadenia znaleckého dokazovania, ako aj so zreteľom na vstupovanie ďalších účastníkov do konania v súvislosti s právnym nástupníctvom po zomrelých žalobcoch možno napadnuté konanie považovať po vecnej stránke za zložitejšie. Samotnú vecnú zložitosť, na ktorú poukázal

vo svojom vyjadrení k sťažnosti z 18. septembra 2007 aj predseda okresného súdu, však nemožno dávať do súvislosti s dlhotrvajúcou nečinnosťou okresného súdu. Po právnej stránke ide o vec, ktorá patrí k štandardnej agende všeobecných súdov.

Správanie účastníka konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd pri preskúmaní spisu nezistil žiadnu okolnosť, ktorou by sťažovatelia prispeli k zbytočným priet'ahom v konaní. Je nesporné, že okrem pôvodných žalobcov sťažovatelia vstúpili do prebiehajúceho konania ako právni nástupcovia po smrti ich právnej predchodkyne (poručiťky) A. F., ktorá zomrela 8. apríla 2003, avšak ústavný súd už v súvislosti so zmenou účastníkov konania v predchádzajúcej judikatúre uviedol, že „navrhovatelia môžu uplatňovať právo na konanie bez zbytočných priet'ahov aj pre štádium konania, ktoré predchádzalo zmene účastníkov“ (napr. IV. ÚS 403/04, II. ÚS 95/06).

Tretím hodnotiacim kritériom, uplatnením ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu práva sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, bol postup samotného okresného súdu. Pri skúmaní skutočnosti, či v dôsledku postupu okresného súdu došlo k porušeniu uvedeného základného práva, ústavný súd zistil, že to tak je, a to napriek skutočnosti, že plynulému postupu nebránila žiadna zákonná prekážka v konaní (II. ÚS 3/00, III. ÚS 46/04). Ústavný súd zároveň pri posudzovaní prihliadal aj na § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Z dosiaľ vykonaných úkonov okresného súdu vyplýva, že okresný súd bol v spore sťažovateľov v podstate nečinný. Nečinnosť okresného súdu charakterizuje konanie vedené pod sp. zn. 15 C 289/94 (predtým vedené pod sp. zn. 15 C 817/94) ako celok, a preto ústavný súd nepovažuje za potrebné hodnotiť jeho sporadické úkony (nariadenie pojednávania po 6 rokoch, nariadenie znaleckého dokazovania po viac ako 10 rokoch, atď.).

Argumentáciu okresného súdu spočívajúcu v poukázaní na nutnosť zisťovania výsledkov dedičských konaní z dôvodu úmrtí niekoľkých žalobcov, potrebu nariadenia znaleckého dokazovania a na zmenu zákonnej sudkyne, ktoré mali prispieť k predĺženiu konania, ústavný súd neakceptoval. Okresným súdom uvedené skutočnosti jednotlivu ani vo vzájomnej spojitosti nemôžu odôvodňovať doterajšiu neprimeranú dĺžku posudzovaného súdneho konania, ktoré dosiaľ predstavuje viac ako dvanásť rokov.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k názoru, že doterajším postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 289/94 (predtým vedenom pod sp. zn. 15 C 817/94) došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva s'ťažovateľov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Aj napriek zisteniu ústavného súdu, že došlo k porušeniu základného práva s'ťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy okresným súdom, neprikázal mu, aby vo veci sp. zn. 15 C 289/94 konal bez zbytočných priet'ahov, vzhľadom na to, že táto povinnosť mu už bola uložená nálezom ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 44/07 z 21. júna 2007 (m. m. IV. ÚS 187/05).

III.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie s'ťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa s'ťažovateľ domáha primeraného finančného zadost'učinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadost'učinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť s'ťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Cieľom primeraného finančného zadost'učinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

Keďže ústavný súd rozhodol o tom, že bolo porušené základné právo s'ťažovateľov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, zaoberal sa aj žiadosťou s'ťažovateľov o priznanie primeraného finančného zadost'učinenia. S'ťažovatelia žiadali, aby im bolo priznané primerané finančné zadost'učinenie každému v sume 100 000 Sk poukazujúc najmä na dlhotrvajúcu právnu neistotu.

Pri určení primeraného finančného zadost'učinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných ESLP, ktorý spravodlivé finančné zadost'učinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Zohľadňujúc predovšetkým obdobie, v ktorom došlo k zbytočným priesťahom, zložitost' veci, správanie s'ťažovateľov ako účastníkov konania, povahu prerokovanej veci, ktorá je predmetom posudzovaného konania, ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade bude priznanie finančného zadost'učinenia pre každého zo s'ťažovateľov v sume 80 000 Sk (slovom osemdesiat tisíc slovenských korún) primerané konkrétnym okolnostiam prípadu (§ 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania s'ťažovateľov, ktoré im vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom advokátkou JUDr. Ľ. V. Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal z výšky priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2006, ktorá bola 17 822 Sk. Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia a podanie s'ťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 a § 14 ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), pričom výšku základnej sadzby tarifnej odmeny bolo potrebné

v súlade s § 13 ods. 3 vyhlášky znížiť o 20 %, lebo ide o spoločné úkony pri zastupovaní viacerých osôb. Úhrada za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2007 predstavuje spolu s režijným paušálom sumu 5 036,80 Sk a trovy právneho zastúpenia 8 sťažovateľov v konaní boli priznané v celkovej sume 40 294 Sk.

Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľov (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. októbra 2007